

GUDRINĪKS I JUMTS

(Fabula par fabulu)

Kaidš gudrinīks, rōdājās, ka vysu mōk,
Pi sevā īsoka tai pūrpynōt:
„Ir acim radzams”, jys sacāja, „ka ļaudim naradzams
Kai ir, tai palik lykums nagrūzams
I tys skaņ tai:
Lai kai
Tu, cylvāks, pliesīs, strōdoj, sveisti, dūmoj —
Tik pošys beigys tovu dorbu krūņoj.
Tō pec ir patš par sevi saprūtams,
Ka kotrs pasōkums nu beigom īsōcams.
Jo kas vāļ klōtu nōk, tys līks,
Voi tikai nīks.
Tai, atklōjš, kas ir litu bŷteiba,
As mōji īsōkšu nu jumta cakula!”
Dūmōts — dareits. Mŷsu gudrinīks
Nu byzōt īsōcā, ka rādžāt priks.
Jys klūgys staipāja i solmus kiulā,
Maikstš vylka kūpā lelā pyulī,
Gaisā lācā,
Zāmī kryta,
Kōrtš tāsā,
Noglys syta
I, kod jys pabeidzš sovā dorbā stōja,
Jumts bej gon jumts, a nabeja vāļ mōja.
Bet gudrinīks sacāja: „Nu bŷšu golā as,

Tod sīnys, grīsti, taipat pamati,
Kod jumts jau gotovs — ir tik seikumi.”
Jys svārā, stutāja iz augšu tā i tur —
Jumts trakšāja i brakšāja, i svārās vysur kur,
A gaisā cāltis naprota ni šai,
Ni tai,
A it nikai.
Lai ceņtās gudrinīks ar lobu i ar ļaunu,
Tei paspōrnā bej zama pat pazaslāpt ar kaunu.
Jys gaisā lācā,
Zāmī kryta,
Motus plāsā,
Kryutīs syta,
Bet jumts, nu kurys pusis grybi, tōs i verīs,
Pavysam saļūdzeits iz vysom pušom sverās:
I drusku stōvs,
I sleips,
I greizs,
I škeibs
A beigōs, kod vāļ vieji viersā klupa,
Tī palyka tik redelis i solmu čupa.

Tai ari, škīt,
Na lobōk fabulistam it,
Kurs mōk
Tik papļōpōt i paprōtōt,
Na stōstu izveidōt:
Pec dorba voi pec nadorba — kai grybi, tai tū sauç
Tik palik rybys kūkainys i solmu daudz.

«Tāvu zemes kalendars» 1962